

SCHEIDSGERECHT GEZONDHEIDSZORG

Arbitraal vonnis van 5 december 2014

Kenmerk: 14/02

Het Scheidsgerecht, samengesteld als volgt:
mr. H.A.M. Pinckaers, wonende te De Bilt,
H. Luik MHA, wonende te Haarlem,
dr. C.J. Brenkman, wonende te Oegstgeest,
bijgestaan door mr. J.C.W. de Sauvage Nolting, griffier,

heeft het navolgende vonnis gewezen in de zaak van:

A.,
wonende te Z.,
eiser,
gemachtigde: mr. S.F. Tiems,

tegen:

Stichting B.,
gevestigd te Y,
verweerster,
gemachtigde: mr. K.D. Meersma.

Partijen worden hierna aangeduid als "eiser" en "de Stichting".

1. Het (verdere) procesverloop

- 1.1 Dit vonnis is een vervolg op het tussenvonnissen dat op 17 juli 2014 tussen partijen is gewezen.
- 1.2 Met een brief van 11 september 2014 heeft eiser een nadere memorie ingediend. Bij die memorie is één productie gevoegd genummerd 21.
- 1.3 Met een brief van 7 oktober 2014 heeft de Stichting een nadere memorie van antwoord ingediend. Bij die memorie zijn tien producties gevoegd (genummerd 17 tot en met 26).
- 1.4 Hierna is vonnis bepaald.

2. De (verdere) beoordeling van het geschil

- 2.1 In het tussenvonnissen van 17 juli 2014 is onder 5.11 overwogen dat het Scheidsgerecht voornemens is om in de bijzondere omstandigheden van dit geval de vergoeding naar billijkheid te begroten aan de hand van het norminkomen van

een vrijgevestigd medisch specialist (€ 220.000,- per jaar) en het deel van zijn werktijd dat eiser feitelijk voor zijn praktijk in het ziekenhuis van de Stichting werkte. Het Scheidsgerecht heeft daarbij overwogen dat het deeltijdpercentage klein is (omdat eiser primair werkte voor zijn praktijk in het C.) en dat een aanwijzing voor het deeltijdpercentage kan zijn het deel van zijn inkomen dat eiser feitelijk mist door het wegvallen van zijn praktijk in het ziekenhuis van de Stichting. Partijen zijn vervolgens in de gelegenheid gesteld zich hierover uit te laten.

- 2.2 Eiser heeft in zijn nadere memorie aangevoerd dat het deeltijdpercentage op 0,37, althans 0,33, dient te worden gesteld. Hij heeft dit onderbouwd door te stellen dat 1/3 deel van het honorarium dat in 2013 is gegenereerd met de MMB in het ziekenhuis van de Stichting (€ 130.468,71) als zijn inkomen kan worden beschouwd. Eiser heeft aangevoerd dat hij de opbrengsten tot 1 juli 2013 deelde met twee maten en dat hij in de periode na 1 juli 2013 de waarnemers kon betalen uit 2/3 deel van de honorariuminkomsten. Eiser heeft verder gesteld dat hij met zijn praktijk in het C. een inkomen gelijk aan het norminkomen, derhalve een bedrag van € 220.000,-, heeft verworven. Hiervan uitgaande heeft eiser het bedrag dat de Stichting aan hem dient te betalen begroot op € 108.533,33, althans € 100.000,-. Eiser heeft overigens betwist dat zijn deeltijdpercentage klein was en heeft aangevoerd dat hij na 1 juli 2013, toen hij als enige maat was overgebleven, het belangrijkste aanspreekpunt was voor de MMB in het ziekenhuis van de Stichting. Volgens eiser werkte hij vanaf de zomer van 2013 meer dan 1 fte. Hij voert aan dat dit ook kan blijken uit het feit dat de omzet in het ziekenhuis van de Stichting in 2013 niet is gedaald ten opzichte van 2012.
- 2.3 De Stichting heeft aangevoerd dat het deeltijdpercentage op nihil, althans 0,1, althans minder dan 0,3, dient te worden gesteld. Hiervan uitgaande heeft de Stichting de vergoeding begroot op nihil, althans een door het Scheidsgerecht te bepalen bedrag. Volgens de Stichting dient niet het inkomen dat eiser feitelijk derft maar het aantal uren dat eiser feitelijk aanwezig is geweest in haar ziekenhuis het uitgangspunt te zijn bij de bepaling van een deeltijdfactor. De Stichting heeft verder aangevoerd dat het deel van het inkomen dat eiser feitelijk mist geen goede maatstaf is omdat het vooral samenhangt met de verdeelsleutel in de maatschap. De Stichting betwist dat eiser in 2013 een bedrag van € 220.000,- aan inkomen heeft ontvangen uit zijn praktijk in het C.. Zij voert aan dat eiser dit cijfer niet met stukken heeft onderbouwd zodat het cijfer niet kan worden gehanteerd.
- 2.4 Het Scheidsgerecht stelt voorop dat het in het tussenvonnissen heeft vastgesteld dat eiser vanaf 1993 voor eigen rekening en risico een praktijk heeft gevoerd in het ziekenhuis van de Stichting en dat eiser de werkzaamheden voor die praktijk ook (deels) vanuit zijn werkplek in het C. heeft kunnen doen. Voor zover de Stichting in haar nadere memorie opnieuw heeft willen betogen dat eiser geen praktijk heeft gevoerd in haar ziekenhuis geldt dat zij geen nieuwe feiten of omstandigheden heeft aangevoerd op grond waarvan het Scheidsgerecht van dat oordeel zou moeten terugkomen.

- 2.5 Het Scheidsgerecht blijft ook bij het oordeel dat het deel van zijn inkomen dat eiser feitelijk mist door het wegvallen van zijn praktijk in het ziekenhuis van de Stichting een aanwijzing kan vormen voor de bepaling van het deeltijdpercentage waarmee in dit geval de billijke vergoeding kan worden berekend.
- 2.6 De Stichting heeft aangevoerd dat een andere maatstaf moet worden gehanteerd, namelijk het aantal uren dat eiser feitelijk in het ziekenhuis van de Stichting aanwezig is geweest. In het tussenvonnis is echter vastgesteld dat eiser zijn praktijk in het ziekenhuis van de Stichting (deels) vanuit zijn werkplek in het C. heeft kunnen doen. Dat brengt mee dat de feitelijke aanwezigheid in het ziekenhuis van de Stichting geen goed aanknopingspunt is. Ter onderbouwing van haar standpunt dat de feitelijke aanwezigheid heel gering is geweest heeft de Stichting de nieuwe producties 21 tot en met 26 overgelegd. Deze producties zijn dus niet relevant en eiser hoeft daarom ook niet meer in de gelegenheid te worden gesteld daarop te reageren.
- 2.7 De Stichting heeft verder aangevoerd dat het deel van het inkomen dat eiser feitelijk mist geen goede maatstaf is omdat het vooral samenhangt met de verdeelsleutel in de maatschap van eiser, en niet zozeer met de werkzaamheden die eiser feitelijk voor de MMB in het ziekenhuis van de Stichting heeft verricht. De Stichting heeft dit toegelicht met het feit dat het inkomen in 2013, namelijk € 130.468,71 (1/3 deel van het totaal aan honorarium in 2013), volgens de Stichting overeenkomst met 988 uren, derhalve een groot aantal uren, wanneer het wordt gerelateerd aan het norminkomen van € 220.000,-. Naar het oordeel van het Scheidsgerecht is dit geen argument om terug te komen van zijn voornemen ten aanzien van de begroting van de billijke vergoeding. De Stichting miskent met haar betoog namelijk dat eiser in 2013 feitelijk aanzienlijk meer inkomen heeft genoten dan het bedrag van € 220.000,- van het norminkomen.
- 2.8 De Stichting heeft terecht aangevoerd dat eiser het door hem gestelde inkomen uit zijn praktijk in het C. niet met stukken heeft onderbouwd. Eiser heeft gesteld dat hij ongeveer 1/3 deel van zijn inkomen mist door het wegvallen van zijn praktijk in het ziekenhuis van de Stichting. Hij heeft aangevoerd dat de vier pathologen die een vergelijkbare vordering tegen de Stichting hebben ingesteld de stelling dat zij 1/3 deel van hun inkomen missen niet hebben behoeven te onderbouwen. Naar het oordeel van het Scheidsgerecht had eiser er echter rekening mee moeten houden dat de Stichting zijn stelling dat hij 1/3 deel van zijn inkomen moet missen zou betwisten. Hij had daarom zijn standpunt moeten onderbouwen. Dat hij dit niet heeft gedaan komt voor zijn rekening en risico. Het Scheidsgerecht ziet hierin aanleiding het deeltijdpercentage voor de begroting van de vergoeding naar redelijkheid te verlagen tot 0,25. Voor een verdere verlaging ziet het Scheidsgerecht geen aanleiding. Het standpunt van de Stichting dat het deeltijdpercentage aanzienlijk lager moet worden gesteld wordt dus verworpen. De Stichting heeft nog verwezen naar de overeenkomst die de Stichting en C. op schrift hebben gesteld voor de periode van 1 januari 2011 tot 1 januari 2014. Deze overeenkomst is in het tussenvonnis genoemd onder 2.3. In die overeenkomst is op pagina 18 vastgelegd dat de arts-microbioloog drie dagen aanwezig diende te zijn in het D.. Tegen de achtergrond van het feit dat de werkzaamheden voor de MMB van het ziekenhuis van de Stichting voor een

belangrijk deel werden uitgevoerd in het laboratorium van het C. vormt deze vastlegging geen reden om het deeltijdpercentage nog lager moet worden gesteld.

- 2.9 Uit het voorgaande volgt dat aan eiser een vergoeding zal worden toegekend van 16/12 (vier maanden gedeelde opzegtermijn en twaalf maanden vervolgens) van het norminkomen van € 220.000,-, vermenigvuldigd met een fictieve deeltijdfactor van 0,25 (gebaseerd op het missen van ongeveer een vierde deel van het inkomen), derhalve een bedrag van afgerond € 75.000,-.
- 2.10 De Stichting zal als de grotendeels in het ongelijk gestelde partij de kosten van het Scheidsgerecht moeten dragen. De Stichting zal ook aan eiser een bedrag moeten betalen van € 5.000,- als tegemoetkoming in de kosten van rechtsbijstand. Eiser heeft reeds in zijn memorie van eis aangevoerd dat hij op grond van de polisvoorwaarden van zijn rechtsbijstandsverzekering gehouden is een vergoeding voor deze kosten te vorderen. Het is een feit van algemene bekendheid dat rechtsbijstandsverzekeraars dit plegen voor te schrijven. De Stichting heeft pas in haar laatste memorie gesteld dat zij de inhoud van de polisvoorwaarden betwist. Dat is naar het oordeel van het Scheidsgerecht in strijd met een goede procesorde. Aan deze betwisting wordt daarom voorbijgegaan. Eiser heeft de kosten van rechtsbijstand begroot op € 8.881,28 en € 3.276,08. De Stichting heeft aangevoerd dat eerstgenoemd bedrag in de memorie van eis is vermeld als € 881,28. Gelet op de duidelijke verwijzing naar de factuur voor een bedrag van € 8.881,28 (productie 8) had ook de Stichting kunnen zien dat een kennelijke typfout was gemaakt.

3. De beslissing bij wege van arbitraal vonnis

- 3.1 De Stichting wordt veroordeeld tot betaling aan eiser van de som van € 75.000,- bij wege van schadevergoeding en vergoeding naar billijkheid.
- 3.2 De Stichting wordt veroordeeld tot betaling aan eiser van de som van € 5.000,- als tegemoetkoming in de kosten van rechtsbijstand.
- 3.3 De kosten van het Scheidsgerecht, ten bedrage van € 6.579,12 worden ten laste van de Stichting gebracht. De Stichting wordt veroordeeld tot betaling van dit bedrag aan eiser.
- 3.4 Het meer of anders gevorderde wordt afgewezen.

Dit vonnis is gewezen te Utrecht en op 5 december 2014 aan de partijen verzonden.